

som har Indflydelse paa saadanne Forhold baade i Staden og Staten, til at skaffe udleveret til Bebyggelse saadanne Terrainer som Porcellainsfabrikens og Gammelholms Terrain, om hvilken første vi vide, at denne ingen væsentlig Indflydelse har for Industrien, og om den anden, at den ikke behøves for Marinen.

Vicesformanden (der i Diebliffet fungerede som Formand): Efterat den stillede Forspørgsel er besvaret, og den ærede Interpellant har havt Leilighed til at ytre sig, antager jeg, at denne Sag kan slutes.

Wilkens: Jeg vilde gjerne bede om Ordet, da der directe er henvendt Bemærkninger til mig.

Formanden: Ja, den Kjendelse, som nyssig er afgiven af den ærede Vicesformand, der fungerede som Formand, troer jeg ikke at burde underkjende.

Wilkens: Der staaer intetsteds i Forretningsordenen, at Formanden selv kan afflutte Forhandlingerne.

Formanden: Det troer jeg heller ikke; men det er mig uhyggeligt at komme i en Meningsforskjel med den ærede Vicesformand og nu atter at skulle optage Sagen. Da jeg imidlertid, som sagt, rigtignok troer, at Formanden vel er berettiget til at foreslaae Afslutningen, men ikke til selv at slutte Forhandlingen, skal jeg, skjøndt jeg ikke anseer det ønskeligt, igjen at optage Forhandlingerne, efterat den ærede Vicesformand har foreslaaet dem affluttede, idet jeg betragter hans Uttringer som en Henstilling til Forsamlingen om at afflutte Forhandlingerne, lade Afstemning om dette Spørgsmaal foregaae.

Ved den derpaa stedfundne Afstemning blev Afslutning forkastet med 41 Stemmer mod 23.

Wilkens: Uagtet den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet, i Realiteten for en stor Deel angreb mig, skjøndt jeg indrømmer det paa en saa blid Maade som mulig, saa maa jeg dog være meget glad ved hans Uttringer, ligesom jeg ogsaa haaber, engang naar Sagen i sin Tid kommer for, at kunne være glad ved hans Understøttelse i denne Sag,

seet fra det Standpunkt, fra hvilket jeg i Diebliffet betragter den; men han rettede Spørgsmaal til mig og Indvendinger imod, hvad jeg fremsørte, som jeg ikke kan lade ubesvarede. Han spurgte mig først, om de adskillige tusinde Andragere, som om saa Dage ville henvende sig til Thinget, vare gaaede den naturlige Bet, og havde begyndt med at henvende sig til Magistraten og Borgerrepræsentanterne. Jeg maa dertil svare, at det vilde være meget lidet ønskeligt, om enhver Borger i Staten skulde ansee det nødvendigt, naar han havde et Andragende at fremsøre for Folkerepræsentationen, at gaae igjennem Magistraten og Borgerrepræsentanterne. Det er vistnok hverken 1ste eller 2den eller 3die eller 4de Gang, at Folk directe henvende sig til os, uden at gaae igjennem Communalbestyrelsen, og jeg veed næsten ikke et eneste Tilfælde, hvor man er gaaet den Umvei, som den ærede Taler her har anvist. Om endogsaa disse Folk kunde have havt lyst til at begynde med at henvende sig til Communalbestyrelsen, og først da at henvende sig til Rigsdagen, naar det havde vist sig, at Communalbestyrelsen ikke gjorde Noget ved Sagen, saa maa jeg sige, at det vilde, efter hvad Enhver kan see, ikke føre til Andet end Tidsspilde. Det er jo ikke nogen Hemmelighed, hvad der ved Communalbestyrelsen er passeret i det paagjældende Anliggende, og hvad enten nu det er rigtigt eller ikke, saa troer jeg dog Alle kunne være enige i, at der igjennem den ikke kan være Stort at udrette i denne Henseende. Hvad kunde vel ogsaa Communalbestyrelsen gjøre Andet, end at skaffe Gammelholm og nogle enkelte Pladser, der ere høist ubetydelige, bebygget ligesaa tæt, som det øvrige Kjøbenhavn nu er.

Kjendelse.

Nr. 96, Sp. 1428, L. 8 og 4 f. n.: **Johannes Jensen**, læs: **Jens Jensen**.
— 117, Sp. 1750, L. 4 f. n.: „hvormange“, læs: „hvormange Midler“. — L. 2 f. n.: „1851“, læs: „1850“.